

Arrest

nr. 58 591 van 25 maart 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 14 januari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 14 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VERRELST, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten, tot de Berom etnie te behoren en christen te zijn. U bent geboren te Dogo Nahawa op 28 september 1975 en u woonde er uw hele leven.

Na de dood van uw vader in 1990 ging u op zijn boerderij in Dogo Nahawa werken. Vijf of zes jaar later huurden jullie vijf personen in om te helpen op de boerderij, namelijk (M.), (H.), (B.), (J.) en (Mi.). Na verloop van tijd maakte (M.) problemen en kwamen zijn ouders u vertellen dat hij zich bij een 'slechte moslimgroep' had aangesloten. Toen (M.) en (H.) op een vrijdag in december 2009 niet kwamen werken omdat ze naar de moskee waren geweest, sprak u hen erover aan en gaf u aan dat (B.) – ook een moslim – wél kwam werken op vrijdag. Hierop werden moslims boos op u, en (A.) – een religieus leider – zei dat u schuldig was aan het bekeren van moslims tot christen en u best het dorp kon verlaten. U vertelde dit aan uw oom (U.) en deze adviseerde u eveneens om het dorp te verlaten, want dat ze u

anders zouden doden. Op 17 januari 2010 vernam u van (J.) en (Mi.) dat (M.) en (H.) ermee dreigden om u en uw familie te doden en de boerderij over te nemen als het religieuze geweld – dat toen in Bukuru woedde – naar Dogo Nahawa zou overslaan. Hierop ontsloeg u (M.) en (H.). In februari 2010 gaf uw oom u nogmaals het advies om het dorp te verlaten en hij zei dat de moslims het meenden. Op 6 maart 2010 ontvluchtten de mensen van Fulani-origine Dogo Nahawa, omdat ze zegden dat het dorp niet meer veilig was. Op 7 maart 2010 werd het dorp door moslims aangevallen. Moslims – waaronder (M.) en (H.) – kwamen naar jullie huis en vroegen naar u. U zag vanuit een boom dat ze vragen aan uw moeder (A.M.) en uw broer (A.J.) stelden, waarna het leger hen doodde. Hierna vluchtte u naar uw oom (U.) in Shwatwa. Toen u twee dagen bij hem verbleef, kwamen (M.), (H.), (A.) én het leger naar zijn huis en ze namen u mee naar een politiekantoor waar u werd opgesloten. Een agent kwam wat later naar uw cel zeggen dat hij hoorde dat het leger zou terugkomen en u zou doden. Hij gaf u de sleutel van uw cel en zei dat u die nacht moest ontsnappen, wat u ook deed. Uw oom (U.) bracht u in contact met mensen uit Shwatwa die u in contact brachten met een blanke man. Hij zorgde ervoor dat u in maart 2010 Nigeria per schip kon verlaten. Op 29 april 2010 diende u in België een asielaanvraag in.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit blijkt dat u uw land heeft verlaten uit een 'gegronde vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een 'reëel risico op lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U verklaarde uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van problemen die u ervoer en nog vreest met moslims te Dogo Nahawa, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen op het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst legde u vage en weinig aannemelijke verklaringen af betreffende de problemen die u, uw moeder en uw broer zouden gehad hebben met (M.), (H.) en (A.).

U verklaarde dat u na de dood van uw vader in 1990 ging werken op zijn boerderij in Dogo Nahawa en dat vijf of zes jaar later vijf personen werden aangenomen om te helpen op de boerderij. Na verloop van tijd had u problemen met twee van hen, namelijk (M.) en (H.) (gehoor CGVS, p.3 en p.5). Zo gaf u aan dat u een meningsverschil had met hen over het feit dat ze op een vrijdag in december 2009 niet kwamen werken omdat ze naar de moskee waren geweest, terwijl (B.) – ook een moslim die voor u werkte – wél kwam werken op vrijdag. Hierop werden moslims boos op u en (A.) – een religieus leider – zei dat u schuldig was aan het bekeren van moslims tot christen en u best het dorp kon verlaten. Ook uw oom (U.) – aan wie u het voorval vertelde – adviseerde u in december 2009 om het dorp te verlaten, omdat ze u anders zouden doden. Desalniettemin bleef u in Dogo Nahawa wonen (gehoor CGVS, p.7). Verder gaf u aan dat u op 17 januari 2010 vernam dat (M.) en (H.) ermee dreigden om u en uw familie te doden en de boerderij over te nemen als het religieuze geweld – dat toen in Bukuru woedde – naar Dogo Nahawa zou overslaan. Toen de dossierbehandelaar u vroeg of u probeerde om het dorp te verlaten na deze doodsbedreigingen, gaf u aan van niet, omdat u nergens heen kon (gehoor CGVS, p.7-8). In februari 2010 gaf uw oom u nogmaals het advies om het dorp te verlaten en hij zei dat de moslims het meenden. Toen de dossierbehandelaar u vroeg of u probeerde om het dorp te verlaten, gaf u aan van niet. Als reden hiervoor gaf u opnieuw vaag aan dat u nergens heen kon gaan (gehoor CGVS, p.7-8). Van iemand die doodsbedreigingen kreeg en die tot driemaal toe het advies kreeg om het dorp te verlaten om aan de dood te ontkomen, kan worden verwacht dat deze effectief pogingen onderneemt om zijn dorp te verlaten. Dat u hebt nagelaten dit te doen en dat u enkel een vaag antwoord als 'ik kon nergens heen' kon geven als reden waarom u dit niet deed, ondermijnt in aanzienlijke mate de waarachtigheid van het door u afgelegde asielrelaas.

Verder haalde u aan dat op 7 maart 2010 Dogo Nahawa werd aangevallen door moslims en dat (M.), (H.) en (A.) uw moeder (A.M.) en uw broer (A.J.) doodden (gehoor CGVS, p.4). Toen de dossierbehandelaar u vroeg wat de volledige namen van de drie moordenaars van uw moeder en uw broer waren, gaf u aan dat u het niet wist. Het is totaal ongeloofwaardig dat u de achternamen van (M.) en (H.), twee personen die reeds dertien tot veertien jaar voor u werkten, niet kent (gehoor CGVS, p.4). Bovendien zijn bovenstaande verklaringen geheel in tegenspraak met de verklaringen die u later aflegde en waar u beweerde dat u zag dat het leger de nek van uw moeder doorsneed (gehoor CGVS, p.9). Bovenstaande frappante onwetendheid en tegenstrijdigheid betreffende de moordenaars van uw moeder en broer en de mensen waarmee u problemen had, ondermijnen verder de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Volledigheidshalve dient er nog op gewezen te worden dat zelfs indien geloof zou gehecht worden aan uw asielrelaas, quod non, u als christen en etnische Igbo over een interne vluchtmogelijkheid beschikt. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt immers dat u – als christen en etnische Igbo – zowel etnisch als religieus aansluiting kan vinden bij de Igbo in het zuiden van

Nigeria (zie administratief dossier). Toen u gevraagd werd waarom u niet naar het zuidelijke deel van Nigeria verhuisde, gaf u aan dat u er niemand kende en dat er vele Igbo waren waar u woonde (gehoor CGVS, p.11). Toen u gevraagd werd naar uw stam, gaf u weliswaar eerst aan dat u van Dogo Nahawa bent en na herhaling van de vraag dat u Berom bent, maar toen u geconfronteerd werd met uw eerdere verklaringen die u aflegde bij de Dienst Vreemdelingenzaken (vraag 6d) én de verklaringen die u aflegde in de vragenlijst van het CGVS (vraag 7) - en waar u tweemaal Igbo opgaf als zijnde uw etnie - , gaf u toe dat uw vaders etnie Igbo is (gehoor CGVS, p.2).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan bijgevolg geen geloof gehecht worden aan de door u beweerde vrees voor vervolging of een reëel risico op lijden van ernstige schade. Er dient eveneens te worden vastgesteld dat u geen 'reëel risico op lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, loopt of dat u zich kan beroepen op bedoelde vrees of risico in geval van een eventuele terugkeer naar uw land.

U legde geen documenten voor waaruit uw identiteit of uw reisweg moeten blijken, hetgeen een negatieve indicatie is voor uw geloofwaardigheid.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de Uitdrukkelijke Motiveringswet.

Verzoeker stelt: *"De motiveringsplicht heeft als doel een procespartij in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtzoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te roepen waarover hij beschikt."*

2.1.2. Verweerder stelt dat het eerste middel onontvankelijk is en argumenteert:

"De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168.403; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Verzoeker laat na nader te duiden op welke wijze artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de Uitdrukkelijke Motiveringswet zouden zijn geschonden. Derhalve wordt dit middel niet ontvankelijk aangevoerd."

2.1.3. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift kan afgeleid worden dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

Verzoeker heeft aldus kennis "(...) van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtzoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te roepen waarover hij beschikt."

2.1.4. Het eerste middel, indien al ontvankelijk, is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel wordt de schending aangevoerd van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Volgens verzoeker zijn de verklaringen die in het gehoorverslag werden opgenomen niet volledig correct. Ze komen niet overeen met de notities van zijn raadsman en zijn verklaringen aan zijn raadsman na het lezen van de bestreden beslissing; deze verklaringen zijn meer gespecificeerd en duidelijker. Dat zijn verklaringen onsamenhangend zijn, is volgens verzoeker te verklaren door het feit dat de arrestatie en daarbij horende gevoelens niet onder woorden te brengen zijn.

Naar verzoekers mening wordt hem in de bestreden beslissing ten onrechte verweten dat hij de aard van zijn problemen niet op concrete wijze kan toelichten. Hij stelt het slachtoffer te zijn van de concrete

ideologische situatie en meent dat er sprake is van een levensbedreigende situatie die hij figuurlijk heeft ondervonden. Hij benadrukt niet de intentie te hebben gehad om uit Dogo Nahawa te vertrekken. Volgens verzoeker wordt het feitenrelaas in de bestreden beslissing dermate gereduceerd en gesimplificeerd dat het in zijn nadeel speelt.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het staat verzoeker vrij te bewijzen dat wat de commissaris-generaal stelt dat hij verklaard heeft, op een andere manier werd gezegd. Het volstaat echter niet eenvoudigweg te stellen dat de weergegeven verklaringen niet overeenstemmen met hetgeen gezegd werd. De dossierbehandelaar van het Commissariaat-generaal heeft er geen persoonlijk belang bij dat de verklaringen van de asielzoeker onjuist zouden worden weergegeven. Tot bewijs van het tegendeel bestaat het vermoeden dat wat in het gehoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd overeenstemt met wat verzoeker werkelijk heeft verklaard. Verzoeker brengt de *“notities genomen door de raadsman van de Verzoekende partij”* niet bij noch duidt hij concreet de *“verklaringen die verzoekende partij heeft gedaan nadat deze beslissing hem werd betekend (...)”*.

Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij inzake zijn identiteit. Omtrent zijn vermeende reisweg dient te worden opgemerkt dat hij niet weet waar de boot vertrok die hem vanuit Nigeria naar België bracht en geen idee heeft hoelang de boottocht duurde (administratief dossier, stuk 4, p.6); hetgeen niet geloofwaardig is. Voormelde vaststellingen zijn een negatieve indicatie voor verzoekers geloofwaardigheid.

Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek. Te dezen dient te worden opgemerkt dat verzoeker in de feitenweergave in het verzoekschrift melding maakt dat hij *“(…) eerst een soort van ‘waarschuwing’ [heeft] gekregen, waarbij de benen van de verzoekende partij werden gebroken”* alsook dat *“[b]ij een het eerste ‘bezoek’ werd Verzoekende partij mishandeld en gemarteld”*. Hieromtrent dient te worden vastgesteld dat verzoeker van deze zwaarwichtige feiten geen melding heeft gemaakt tijdens zijn gehoor op het CGVS noch in de ‘Vragenlijst’ (stuk 9). Het aanvoeren van incoherente verklaringen ondermijnt verzoekers geloofwaardigheid.

Verzoeker voert geen verweer *in concreto* ten aanzien van de motiveringen die stellen dat (i) zijn houding naar aanleiding van de geuite doodsb bedreigingen niet aannemelijk is (ii) hij onwetend was over de naam van de moordenaars dan wel tegenstrijdige verklaringen aflegde inzake de moordenaars van zijn broer en moeder (iii) hij over een intern vluchtalternatief beschikt. Deze motiveringen vinden steun in het administratief dossier, zijn terecht en pertinent en worden door de Raad overgenomen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Het tweede middel is ongegrond.

2.3.1. In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich op het feitenrelaas zoals uiteengezet in het verzoekschrift. Hij stelt dat er niet correct vertaald werd en wenst opnieuw te worden gehoord.

2.3.2. Verzoeker onderbouwt niet concreet welke van zijn verklaringen niet correct werden vertaald zodat deze bewering geen dienstig verweer is.

In de mate dat verzoeker verwijst naar het feitenrelaas, kan nuttig verwezen worden naar het gestelde sub 2.2.2. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas en de elementen in het administratief dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.3.3. Het derde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientwintig maart tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS